

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njech či khmana
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njeđzelske łopjeno. ↳

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez twihcizščerńi w Buduichinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostać.

Sswjedžen semrjetnych.

2. Kor. 5, 1—10.

Šhto šliczi nam naša křesćijanška wěra ša naše wumrjeće?

Na tole wažne praschenje chze nam to horjekach pišane słowo Bože polne, šmerowaze, wošbožaze wotmolwjenje dacž. Bohu wěstosć teho, šhtož ša naše wumrjeće wjedzeč a po našim wumrjeću doczafacž mamy, šliczi nam naša křesćijanška wěra a jeniczy naša wěra! Njewěrjazy šwět wšchal to přeje a ma křesćijanow jako šonacžkow, kotřiz to ša wěšte a wažne maja, šhtož čłowjek widzeč a šlyšecž a š rukomaj mašacž njemóže. A khabłazy dwělowat by rady wěstosć ša žiwjenje a wumrjeće měł, ale wot wěstika čłowškich njewobštajnych myšlow a wucžbow čěrjenty a wabjenty je kaž khabłaza ščina, a kaž móřska žołma wot wětra honjena a mjetana. Ale wěrjazy křesćijan w šbóžnej wěstosći šwojeje wěry spěwa, špominajo na šwoje a šwojich lubych wumrjeće: Šak šbóžny šym, hdyž wotpoczuju, mój Ješu, we twojej lubosći! Wón nješe w rukomaj a we wutrobje Bože pišmo, tónle njebjeski list šwojeho Wótza ša čłowške džěczi, w kotrymž namaka šwětlo na šwojim pucžu, tež na pucžu wumrjećza, w kotrymž Bóh Wótž šwoju lubosć a dobrotu tym, kotřiz jeho šo boja a jeho lubuja, tyšazkróćnje šawěšcjuje a šašgluje. Š kajšim šyglom? Ša krej a prawdosć Šhryštuka je tón čěrjenty šygel, je moja drašta dostojna; š tej psched Bohom ja wobštacž chzu, hdyž do njebjas nutz pocžahnu. Šbóžnych-činjazy wěstosć ša žiwjenje a wumrjeće mamy we wěrje

do Šełom Šhryšta. Šeho pschichod do čžěła, jeho šłowo, jeho křodjenje, jeho čěrjenje, wumrjeće, horjestacze a š njebjuspěcze — wšhitko, wšhitko twoje dla, šo by wjedzał, i wotkal šy a hdyž pónđžesč, hdyž je twój wótžny kraj a dom a šak dyrbiš šwojeho powołanja dostojny křodžicž, šo by junu w Šhryštuku wumrjet a š nim wšcho herbował. Še-li šo wušnajesč: Ša šatožu šo žyle na Šhryšta drohu krej, dha móžesč tež wěšcze a wješele špěwacž: Šam, w tamnym rjanym měšcze mój džěl a herbštwo je. Š Božemu pišmu pak a š Ješušowemu šłowu pschindze šwědcjenje šwjateho Ducha w naš, kiž naš do wšcheje wěrnosće a wěstosće wodži. Njewěrjazy šwět škerži: Ša šym žiwy a njewěm, š čžemu; ja wumru a njewěm, hdy; ja pocžahnu přecž a njewěm, hdyž, — šak šrudne je moje wumrjeće. Wěrjazy křesćijan je wěšty a rjeknje: Ša derje wěm, komu a š čžemu šym žiwy, ja derje wěm, hdy wumru, mjenujzy hdyž je Šnješowy čžasž a Boža šchtunda; ja derje wěm, hdyž pónđu; dom š mojemu Šnješej a š mojim došonjanym lubym, — šak šbóžne je moje wumrjeće! Šaj, še šwjatym Pawołom prašimy we wěrje: Ša wěm, šo po tutym šachodnym čžěle pschekrašnjene čžěto, po dračze hubjenštwas draštu Šhryštukoweje prawdosće a krašnosće doštanu, ja wěm, šo wumrjeće budže moje došcze. Šalleluja!

Šbóžnu wěstosć mamy w našej křesćijanškej wěrje ša wumrjeće a šbóžny trošcht. Wot hłubokeho žedjenja, wobčežnosće, tyšchnosće a šmjertnych štroželow rěczi šwjaty Pawoł. Šo je wón wšhitko a hušto šacžował pschi wumrjeću lubych šobupodróžnikow, šobu-

dželačzerjom, šobuwojowarjom a spominajo na šwoje wumrjecze. A tola piša: my šmy dobreje nadžije, my šmy stroštni. Žórko wscheho troštra w žedženju a w tyšchnošči je a woštanje jemu wera do teho Anjela. Š nim je psches wěru tak nutrnje šjednocženu we wješelu a šrudobje, w žiwjenju a wumrjeczu, šo stroštnje wě, šo wschitke wěžy wěrjazym š lepšchemu šlužičž durbja. Tu-
tón Boži trošcht jeho tak pošylujuje, šo wschitko čže, ščtož jeho Anješ čže, šo Boža wola je tež jeho wola. Šule wescže, Šawot je najwješči Boži wotročž mješ Božimi mužemi noweho šakonja a šnadž žy:eho Božeho pišma, wón je wjožy dželat, hač wschitzy drusy Še-ušowi wučžobnižy. Čhesch tu ihoničž, čžehodlu? Čehodla, dokelž je we wěrje šjednocžit najhoržyšče žedženje, dom pschińčž a pola Šhryštuka byčž, a najwješču šemštu šwěru w Anješowym džele, dokelž bēšče je šwojei džaknei horjazei lubošču ša Šesuka hižom w nješebach a dokelž w tutej lubošči wschitke šwoje možy trjebaiče, š ždu škladnošč naložowasche, šoždu ščtundu wukupowasche, druge wutrobny šwojemu Anješej dobyčž. Čliesterowe štajne žedženje: Šuščezče mje, šo bych ja š mojemu Anješej čžabnyčž, a tamne: Ša durbju dželačž, ša Šesuka dželačž, doniž je džei — to je Šawotowe žohnowawe žiwjenje a jeho šbožne wumrjecze!

Ššwjedžen šemrjetnyčž! Šopomnjecze na n ščich lubnyčž mornnyčž, špominanje na našče wumrjecze! Š kat wjele Božeho troščta trjebamy, špominajo na hórke dželenje, na wutrobny, ščtrž na wemi wjazy našče nješbu, na woczka, do ščtrnyčž wjazy hladačž njemóžemu, nu ruči, poš bno-
wane šwěrne ruči, nětko šymne w šmjertnym šwanju! Šak wjele šnadneho troščta trjebamy, špominajo na našče wumrjecze, špominajo na štare šańdžene žy:rkwine leto — a na našču nješwěru, na našče šakomdženja, na našče hrēchi! Ščto ščičži nam trošcht? Ščto šmēruje rošrudženu wutrobu a tyščne šwědomnje? Žórko wscheho trošča ta pytoj tam, hžezž tež je jon tón namakačž, kiž je hološtnje ščny-wačž: Ša lubjeny čžłowječž, ščto čže mje wumóž wot čžela teje šmjercze, a kiž je stroštnje špē-
račž: Šhryštus je moje žiwjenje a wumrjecze je moje dobyčze! Šytoj jón tam, hžezž na Šaborje wēčžneho piščetrakšjenja twój wumóžnik čže trošchtuje: Ša šym žiwny a wy budžecze tež žiwny, hžezž je we wēčžnym šwēile naščich lubnyčž wērjaznyčž, ščšičž šu w nim wušnyli, ššromadžil a hžezž čže po malej ščwilzy we wēčžnyčž mobyđenjach šbožne wēčžne šakowidženje tym šwojim wobradžičž. Šjedžela šemrjetnyčž! Ščto nam předuja lube rowny a hórki šańdženeho leta, šańdženyčž lét? Šle ščičže a pomniči, tele wēžy a róže, tucži žarowazy a šich šylly, ščto nam a druhim praja? Šlōš žarowanja a plakanja, hłōš šawoštajenyčž, wōššrocž-
nyčž a wopuščženyčž šłōššimny; ale jašnišcho a móžnišcho špēwa hłōš Božeho troščta, šž ščšowrončž nad nalēt-
nyimi polemi: Ša wēm, šo mój wumóžnik žiwny je, ja wēm, šo moji lubi doma šu, šo moje wumrjecze mje wjedže dom! Šalleluja!

Še šłowami napominanja ššōncži šo našča epistola a š tym naš dopomina, šo durbji nam našča ščšesčžijanska wera ščičičž ššame šwjate napominanje w Anješowej šlužbje. Ša tym ššejmy, šo byčmy šo jemu ššodobali. Wy džēči Bože w žubje, prošwecze šo, šo byščže šwojemu Wōtzej a Anješej, šwojemu drohemu ščšesčžijanskemu mjemu, šwojei wēčžnej domińje čžesčž činili. Wy dželačzerjo Šesuwowi, šwjatol šo bliži, dželačze; psčerož

Anješ je psčed wrotami. Wy wojowarjo a bēžerjo, woštańče šwěrne hač do šōnza, dobyčze je wasche, šwěrnym čže našč Anješ ššōnu žiwjenja dacz. Šōšny šnadž durbimny šo wschitzy, bješ wuwšacža, ššewičž psčed ššudnym ššōlom Šhryštowym. Ššal a proščēt, bohatty a ššudy, mudry a njewučženu, wššōfi a nišči, ššwjaty a hrēššnik, wschitzy, wschitzy durbja šo ššewičž. A wschitko budže ššowne a jōšne a ničžo njewoštanje njēšnate a poš-tajene! Šudžmy mudri, wachujmy, psčihotujmy šo na šwoje wumrjecze, na šbožne wumrjecze!

Š šwjata šbožna wera! Šžak a ššwalba tebi, Ššba, lubny Wōtče, čžesčž a modlenje tebi, Šesušo, ty psčewinjerjo šmjercze, a wēčžne džakowanje tibi, ššwjaty Ducho, šo ššteju we wěrje! Ššohaj mi, Anješ, šo by džei a ššepje mi byla moja wera šbožna wēščesčž, šbožny trošcht a ššwjata móž we tvojej šlužbje a dopjelči ššadnje moju wērjazy proštwu: Mój Božo, daj psches Šhryšta krej, šo w ššmjercži šo mnu derje ššes!

Šamjeń.

Ššiči rowje lubnyčž.

Ššiči rowje lubnyčž janjekšny
Dženy špēw wo dobywanju:
Duch bēš je šbožne ššōnany,
Šich čžēto dōńdže š ššōny;
Wičē ššilly šu nětk ššerjene
A bēženie je psčētrate,
Šich w nješju ššōna debi.

Ššmjercž, horjo, hološč wjazy njei,
Nētk mielčži žakōščenje;
Šich dūšča w hēčže ššalemškej
Ššaje wēčžne wōššewjenje;
Šim wēšče ššōtko ššakwēčži
We njewuprajnei šbožnoščči,
Š kat je šim tam derje!

Šich duch, ša wēčžnošč šššwōrjenty,
Ššersččž, poššek wotwōkoži
A psches ššmjercž do oš wōššany
Ššo š wšššššim hōnam ššōži,
Šžezž Boža ššnada psches Šhryšta
Ššat jašny wēru wōbleka
A wēja mēra palmy.

Duž ššwojim lubnym pošššewicze
Šich šbožnošč w Božim raji,
Šš je ššwojeje ššaknoščče
Šš, ššwēt nješadaju.
Ššo wo to jeno šššarajmy,
Šo my tež ššunu šbožni ššmy,
Šžezž dobyčze nam ššwa!

F.

Ššmjercž pruskeho krala Ššedriča Wššlema III.

Ššofutny džei 1840 pruski kral Ššedrič Wššlem III. poššledni ššōčž Božu ššlužbu w ššopali wopnta. Božeho ššēčža wón we ššwucženej hōdžiny ššwojemu dūššepošššerjei, wšššššchemu dššōrškemu předariej Šštraušej, šš ššebi psčičičž da. Ššod wjele šššššami wón na žytn čžš ššwojeho žiwjenja a ššnježenja hladajo to wššnacže wotpēkoži: „Ša bych byč bješ troščta, hdy by Šesuš, mój Ššōžnik, šš nade mnu nješmilik; niž more ššštki a moja

pravdosc, ale Khrystusowa krej a jeho sakrušba su moje smérowanje." Kral spowjeda hwojcešče a potom džesche: „Nětko ja wjekelewoč hwojeje wěry saczuwam, a to tež budže moje čžěto poħulnec; pomhajče mi teħodla ho modlic.“ Čžabosč pschiběrašče. Brěni džěni hwojatkow pschidže. Kralowiska hwojba w kapali Božu hwojbu hwojcešče, mjes tym so kral na hwojim hwojertnym thorołožu ležešče. Wschitžn thromadženi wostachu; skoncžnje ho kónž pschibližowasche; wschitžn pschi thorołožu na hwoje kolena padžechu; dwořiki předař ho modlešče: „Hduž dnrbiu wotħal čžahnuč, ho niedžěl wote mnje; čžahř t pomozu mi stannč, hduž hwojercz mje čžwiluje“, a jako wón te hwoja džesche: „Hduž budže najstřknišcho mi wotoko wutroħn, hieř ho mi najstřknišcho, dla twojej' střknišče!“ — dha jeho Boh je wščeje twich- nořže wutorže, a tón, hř běšče to lphantje wščečžepř a ho w nim hwojny wopofař, kónu žiwjenja dosta, njeswjadnjenu kónu čžesče.

Čsjo pschecželjo.

Žedny čžlowjeř měšče tšjoch pschecželow; dwojeu lubowasche jara, tšecžeho njeměšče wjele sedžbu, runjež tón najšepje s nim mēšče. Něhdu dnrbišče psched ħud, pschecž wón bē wōtrje wobħorženy a džesche t hwojim pschecželam: „Wōtrje ħym wob ħorženy a nuřni su hwojko; hčtō wot wař čže so mnu hieř?“ Brěni džesche: „A temu njesħym thman, ja niemēm, hčtō dnrbiat tam rēčžec, so by čži pomħato, a mam tež dnrbe čžimic.“ Druhi džesche: „Ja ħobu pōndu.“ Tšecžni ničžo nje. raješče, džesche pař ħobu se wšchēmi hwojimi džecžimi. Jako t ħudnei thēži pschidžechu, rjefny dnrbi: „Čs bu nuts njeħdu, dofelž njeħžu“, wobrcžni ho a džesche domoj. Tšecžni džesche pař ħobu nuts se hwojimi džecžimi a hwojcešče tař derje ħač mōželče. Kral ħam ħud džeržesche a wobħnadži wobħorženza dla hwojcešče tšecžeho pschecžela a jeho džecžni.

Kōžny čžlowjeř ma tšjoch pschecželow. Kōžbuim, tař ho čži w našej poħlednej nuř ħadžerža! Wjenjesu, tař loħžn na č pschecžel našubħi, wostanu tu, njeħdu s nam; dnrbi s najomni pschewodža nař ħač t romu, dale pař njeħdu, dofelž njeħžža. Tšecžni pschecžel psched ħudom je žiwa wěra a jese dobre skutki. Dube džecžni! hčtō je tón wobħorženy? Na kotreħo pschecžela čželch ty hwoju nadžiju stojicž?

Kr.

Spominaj na hwojercz.

Wuē nas wopomniē, zo my wumrjeē dyrbimy, zo bychmy mudri byli.

Ps. 90, 13.

By-li ho na semi lotterija ħrata, s kotrež by ho wuēħahř kōždu sekundu wulki doħut se sto tuħaz tolerienj potajkim tajlich dnrħow w kōždej ħodžime tšj tuħaz a 6 stōn, a kōždu džěni 86 tuħaz a 4 sta, a w kōždom lēče 31 milliono 556 tuħaz a 170, dha by kōždu wětu buř, so tež tajki doħut na njeho pschidžē, a we wěstěj nadžiji tšjho doħutka by wōn na tajku lotteriju spominat wodnjo a w noħu a do njese ħodž; ħaj, hiečže wěščnišči tajkeħo doħutka nř ħt mocžlacž. hduř se pschi tej lotteriji wuēħinjene: žadny hř je wulki doħut wuēħahř, njeħmē w nej ħrač a do njese ħodžecž.

A tajka lotterija ħraje ko woprandže na se t wchetož hwojercz wotwala kōždu sekundu njeh čžlowjeka s wutch. ħwěta, a to bies pschecžacžža wodnjo a w noħu, lēto wot lēta. Tšecžni o čžlowjecže, wopomni, twōj doħut s t mi sto tuħaz tolerienj se tebi tež wotpoħženy, hwojercz čži tōn wuēħahř; ale hduř? To tebi njese wrajene pschihotuj pař ho t temu, so ho wuēħu stōžič, hduř hwojercz s tym dnrħow pschidžē.

Sserbaj

abo

Čhtōž ħypaich, to mjelešch.

Spowjedačžto sa Čserbow

wot

dra. Wřula.

(Pofracžowanje.)

4. sta n.

„Njesuschčžmy nadžiju rjanu.“

Na druhi džěni rano, hduř bēšchaj stankoj a m dnrbiu wu- spěwatoj, Jan t Suriej rietn: „Mi je tař loħto a wjekele wo- tolo wutroħn; soħžene dnj bēšče mi dnrħdu thētro čžesčto, runjež ho pōžowach, twoje stredne mħgle sħnocž.“

„Teř mi“, džesche Surij „je loħto a wjekele; najšerje teħo- dla, dofelž ħym džens noħu nanka a macžerku midžat, wobeju s prawje pschecželnimom a derjemēnjazym woblicžom.“

„So!“ wrajesche Jan; „t podžiwna wēž! Mi je ho toħame sedžako. Ja hieščče widžu, tař ho macžerka s wutroħnym spodo- banjom na naju poħmēwowašče. Dženka stoj potajkim stariškej wotoko naju; dženka wicho derje wōndže. To mi jeju pschecžel- nime woblicžo pschepowjeda.“

„Tweje mħgle, Janko“, sħapšecžiwu Surij, „lētaju tař wjewjercžiti! Waj wšchaj ħaj! Ja twojim wěšččženjom wjazu njewēru, runjež ħoħ sħ doħelujenje wutroħnje rad widžat.“

„Mōj Surto!“ pschitaj Jan, „njesuschčžmoj nadžiju, njeh ħym dženka prawje abo wēřli wěšččžit. Čhtōž Bohu wšchōn ho domēri, teħo wōn nħdu njesuschčžiti!“

Ho tajkim wosrēčžowanju ho našej pach taj na wuēř poda- šchaj, nadeħžeschtaj ħobjo a došchaj ho na čžłmje pschewjescž. S tamneje stromy ho jimoj krajina wulžn spodobasche, dofelž ho tam lēř a pola w winižn selenjach a ħōřti a brjōřki a dolinki wōčžkej wšchelatošč pořicžachu.

W teje krajine njedali Drježdžan lēži wjeř ħipin. Wod ħoħotymu lipami ho tam lēřne bēte a žubelowane thēřki pofařuja. Wōdla nich pař ho tež wjetche twarjenja pořebujaja, w kotroħch, wōħebje w lēče, biħačži Drježdžancženjo atd ħudla; pschecžni w lēče ho wšchitkim ludžom na wħach w Božej stwōrb e lēře lubi: w sħmje pař je, tař mēšččženjo mēnjo, w mēřtach dnrħnišcho.

Do teje wħy Jan a Surij pschidžeschtaj dnrħdnja w džesčacžich. Njeħjo bēšče jakne, a hčōnžo thētro ħorješče. Teħodla ho pachōtaj s wulkim spodobanjom do thēdla na ħawku pod ħaħolatu lipu ħudžeschtaj. Tam bēšče jimař tař derje! Jimař ho nimale idasche. so doma w Wjerbicžkach pod lipu ħedžitaj, — jimař bēšče, tař wšchaj žuř wjeř a krajinu ħižom dawno sħaħoj. Tař pschecželnime wšchitko na njegu ħladasche.

Sħapšecžža teje lipy, pod kotrež wotpocžowaschtaj, stesčēšče thēřa naselenjeie ħarby, dwaj sħoħaj wħħofa. We wotnach pře- njeho pschhoda wustupowasche wutwarł, se želesnymu lēřžami wobħrodženo. Delka wotoko thēře ho sħroda se žoħtmi wuēřilami wupšchecžerashče, w kotrež ho thēdniža (Laube) selenjesche, a po kotrež ho wšchelake twēřki pħanjachu.

Wobħedžer teje thēře bēšče Polat, s mjenom Wecžička w ħipinski, namjedžiti a roimann muž, kotroř ħudžbu a spew šche. Do jeho domu Polazu a Čžehojo pschidžachu, kotř w Drježdžanach abo w bliskojči ħudlachu.

Sties ħipinski mēšče džewjescžlētnu džowčičku, s mjenom ħaňka, kotraž bēšče žiweho wšchija a kotraž jara rad spěwasche.

„Ta holczka w kłódnicy bédżesche a ja swoju kanku draftu schijesche, jako ɣo Jan a Surij snapshecza pod lipu na kanku podaschtaj. ɣo chwili sapocza: „Moja kancziczka, hladaj, kufniczka bu hotowa! ɣój, ja chzu cze swoblefacz! D budżesch ty rjana! Nowy kłobuczł sa tebe teŹ mam, a wenczł ɣym przydy wuwika, i kotrymŹ cze wupyschu! Kaf rjana budżesch! ɣduŹ smejemy saŹo hojczy, mójesch ɣobu rejwacz. Maty Krasnopólski móŹe i tobu rejwacz: tón je wulki doścŹ sa tebe, wschat je schtyri lęta stary! Ale mojeho Kochanowskeho njedostanjesch: tón je mój, tón je dŹewjecŹ lę, kaŹ ja!“

ɣo teyle kamoreczy sakunkota ɣebi nęschto, kaŹ pólsku reju, a hduŹ bęsche dokunkotaka, saspęwa ɣebi pólsku pębniczku žiweho wopshijecza.

„Sny to dŹeczo spęwacz ɣkyschat, Surko?“ rjekny Jan, jako bęsche dokonczyka. „Kajsi zuni hłób męjesche! A mi bęsche nimale tał, kaŹ bych ɣerbku reju a pębniczku ɣkyschat; najradyscho budŹich ɣobu spęwał!“

„To ja teŹ praju!“ dŹeschche Surij. „Ale schkoda, so tu spęwałtu njewidŹachmoj a njewidŹimoj, kotraŹ je ɣo w lisczowej kłódnicy sthował.“

„Gaj wschat kaj!“ snapsheczywi Jan. „Ale schto by namaj to pomhało?“ ... Wohladal ɣo! ... Saspęwajmoj ɣebi radyscho teŹ jenu!“

Łędy bęsche doręczal, jako sanjeŹe:

„Wjercz mje pola herza, ::
Mój najlubshi lubny!
:: Nęmski rady rejwam, ::
Szerbski hyschcze radyscho.“

Wobaj bęchtaj wjeŹeje myŹle, a duŹ hyschcze nękotre druge reje saspęwaschtaj a ɣo pschypódla wjerczeschtaj, kaŹ hólz a holza na rejach.

ɣduŹ bęsche GańŹka pręni hłób saŹkyschaka, cŹiŹny ɣwoju kanku, skoczi ł selenej scęnje, pohlada cŹipna psches liscze a njewotwobroczy potom žaneho wócŹka wot zuseju pachotow.

Tymaj roswjeŹelenymaj pał ɣo nochŹysche Źortowacz pschęstacz, a tehodla ɣebi tu pębniczku saspęwaschtaj:

„Pshijęł je i Mischna młody pan, ::
ChŹyl i pólskim kralom kótku hracz.“

Pshi tym i nohami pschiteptowaschtaj a i rukami sejhrawaschtaj, so bę lubo hladacz. Holczka pał pschęzo hyschcze ɣwęru na njeju kęŹbomasche, a žane hibnjenje a žadyn synł ɣo jeje njesminy.

„Młodoscz — tornoscz!“ Surij napohledku rjekny. „Trochu worakawaj ɣmój pobŹoj, tola niczo wo to: Młodoscz — tornoscz! Ale nętko pój, bratsiko, jow będŹecz chwile nimamoj.“

ɣo tych ɣłowach ɣo sebraschtaj, so byschtaj ɣo wo ɣkuzbu napraschowacz schłoj. Ale runjeŹ i dworu do dworu khodŹeschchtaj po Źhlej wŹny, dha ɣo jimaj tola niczo njetręchi, dokelŹ chŹyschtaj wshudŹom hromadŹe wostacz.

Tal bęsche popołdnje nastało, a jimaj wutroba spadomasche. Madobo pał Jan sawoła: „Tón wós, tón knjeŹi wós! Hladaj, tam do wŹny jędŹe! Sa jón derje snaju a pohoncza a brunaczkow teŹ!“

Sako stejo hladaschtaj, Jan pschistaji: „Cęjei-teŹ-to je? ɣdŹe-teŹ-to sasthanje? D hdy bychmoj mohłoj tam wostacz, hđŹeŹ teju brunaczkow maja! ɣdŹeŹ staj tał ɣwęczataj konjej, tam nusa njeje!“

Łędy bę doręczal, dha wós psched tamnej sahrobu sasta, hđŹeŹ bęsche holczka spęwaka. Tón knjes, kiŹ ɣo w nim wjesesche, bę MecŹiŹkław CipinŹki.

„Nanko, lubny nanko!“ jemu GańŹka napsheczo wolaŹche, „Schkoda, so njeŹny dopołdnja domoch był! Sa ɣym zuseju hólzow widŹaka! Njewęm, hacŹ bęschtaj Polakaj abo Cęchaj. Tam pod lipu będŹeschchtaj a spęwaschtaj. Sa i kłódnicy psches liscze na njeju kufach a widŹach, kał ɣo rejwajo wjerczeschtaj a kał spęwajo i nohami pschiteptowaschtaj a i rukami sejhrawaschtaj. D to je ɣo mi lubiko! A nękotre ɣłowa i jeju pębniczkow ɣym teŹ jrosymika, kaŹ „młody pan“; a tehodla męnju, so staj pał pólsti, pał cęŹski spęwajoj. Ale cęhodka teŹ-to njeŹstaj ł nam pschischoj, kaŹ drusy Polazy a Cęscha? NajŹerje ɣebi wobhaj hólczęzaj to njewęrseschchtaj, dokelŹ bęschtaj khudaj, kaŹ ɣo mi sdaŹche ... Schkoda, schkoda, so njepshidŹeschchtaj, a so tu ty, lubny nanko, njebęsche! D mi je ɣo tola tał lubiko!“

ɣduŹ bęsche GańŹka doręczaka, dha pocza te hłobny spęwacz, kiŹ bę ɣkyschaka, a ɣo wjerczecz a hibacz, kaŹ bę widŹaka. Nan pał jej se spodobanjom pschihladomasche a njemóŹesche ɣo druhdy idŹerzecz, ɣo na jejnu žiwoscz poŹmęwknęcz.

(Pshichodnje dale.)

Bóh je hyschcze žiwny.

Węsty khudy rjemjeŹnik khodŹesche hiŹom dokhi cŹaŹ žyle stuleny a scudŹeny je starosczu wo pschichod. Wschitke lube ɣłowa jeho mandŹelskeje a jeje potasowanje na BoŹe ɣłowo bęchu podarmo. A hlaj, nęhdy rano namala tón muŹ teŹ ɣwoju žonu žyle srudnu a struchtu. Wón ɣo jeje tehodla woprascha: Schto dha tebi dŹenŹa je? Wona wotmolwi: „Sa ɣym w noŹny cęŹki iŹny ɣón męka. Luby Bóh bęsche wumrjęł, a njeŹechu jeho ł rowu, a wshitŹny ɣwjeczy bęchu na pschewodŹenju.“ DuŹ ɣmęjesche ɣo muŹ po dokhim cŹaŹu saŹo pręni ras, a dŹeschche: „Źłupa žona, tón njewumrje, to ɣebi cęŹke myŹle njeczni!“ A wona wotmolwi: „ɣduŹ dha je žiwny, dha móŹesch teŹ ty ɣo ɣwojeho staranja a tŹschnosczę wostajicz, pschetoz tehdy ɣo wón stara.“ MuŹ ɣebi to wopomni a hlaj, kchęscŹijanska radoŹcz pschidŹe saŹo do domu.

H. J.

Na wobę woczki widŹazy.

WschitŹny cŹłowjekojjo ɣu wot pschirodŹenja na wobę woczki ɣlepi rodŹeni, t. r. węŹo w duchownym nastupanju. Wichęm ma ɣo hagle we dwojim pocŹahu ɣwęza natŹknycz. Hewał cŹłowjek cŹaŹ žiwjenja w póhanŹkej cęmnoŹczy bludŹi a stóncŹnje do węcŹneho stŹaŹenja japadnje. DuŹ tebi, lubny cŹitarjo, Swojaty Duch, kotryŹ je w kchęscŹijanskej Źyrtwi dŹęławy, tu prawu ɣkuzbu cŹini. Wón ma dwę jasnej płomjeni: sakoń a ewangelij. Se sakońjom wón tebi twoje cŹi hewał njesnate hręchi, i ewangelijom pał tebi hewał potajnu hnadu BoŹu potasuje.

Saak Newton, jedyn i najwjetŹichich a najwuczeniŹichich pschirodosŹnytnikow, kotryŹ bęsche se ɣwojimi dalokowidami njepshemęromne njebieŹke pschęstręŹitwa pschępntował a i tym mnohe wótromŹylne wunamałanja cŹinił, na ɣwojim ɣmjertnym łoŹu prajesche, so je wón dwę wulkej węŹy we ɣwojim žiwjenju nawuknył: najprzydy, so je wón wulki hręchnik, a potom, so je Źesuf KhrustuŹ hyschcze wjele wjetŹchi SboŹnik. Tón bęsche potajkim psches BoŹu hnadu na wobę woczki ł widŹenju pschischoł!

SchtoŹ chze sbóŹnję wumrjęcz, dŹybi wumrjęcz jako hręchnik a tola bjes hręcha, t. r. jako potutny a tola wobhnadŹeny hręchnik.

F.